

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(συνέχεια)

ΛΙΑ

Με άλλους λόγους, ὁ σύζυγός μου ὁ διακεκριμένος αὐτὸς ἐπιστήμων, ὡς τὸν ὀνομάσατε, με ὅλην τὴν φήμην του, ὡς πεπαιδευμένου, ἔχει, καθ' ὑμᾶς, ἀτελεῖς, ἀτελεστάτας γνώσεις βοτανικῆς, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ρόδα ἡδύνατο ἀσφαλέστατα νὰ λάβῃ μαθήματα παρ' ὑμῶν!...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Πῶς φαίνεται ὅτι εἶσθε γυνή! Καὶ ὁποία γυνὴ μάλιστα! Ἔχετε πρόχειρόν ἐκεῖνο τὸ «δὲν ἠξεύρω τι», τὸ ὁποῖον μᾶς μαγεύει καὶ ἐνίοτε μᾶς πείθει χωρὶς νὰ θέλωμεν! Ἔχετε τὸ ἀνεκτίμητον, δῶρον τοῦ τρυφεροῦ παραδόξου καὶ τὴν σπανίαν ιδιότητά τῆς εὐφυοῦς εἰρωνείας τὰ ὁποῖα ὑποθάλλουσιν ἔτι μᾶλλον τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον τόσον εὐκόλως ἀνάπτετε με τὸ βλέμμα σας καὶ με τοὺς λόγους σας. Ἐπὶ τέλους πᾶν ὅ,τι σὰς περιστοιχίζει ἢ προέρχεται ἀπὸ σὰς...

ΛΙΑ

Αἱ ἀκανθαί μου, κύριε Ζορνέσκο, αἱ ἀκανθαί μου τοῦ ἑκατονταφυλλοῦ! (γελᾷ). Ἡ ιδέα εἶναι πρωτότυπος, καὶ τὸ λυρικὸν ὕψος με τὸ ὁποῖον τὴν περιβάλλετε τῆς παρέχει γλυκύτητα δελεαστικὴν, ἐκ τῆς ὁποίας βεβαίως πολλάκις θὰ εἶχατε εὐκαιρίαν νὰ ἦσθε πολὺ εὐχαριστημένος. Δὲν ἔχει οὕτω;

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ἦμπορεῖτε νὰ λέγετε ὅ,τι θέλετε, κυρία μου, καὶ αἱ τρυφεραὶ ἀκανθαί σας δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσουν νὰ εἶσθε ἢ πλεονάζουσα... (Ἡ Λία τὸν παρατηρεῖ ἐπὶ μακρόν) καὶ ἡ πλεονάζουσα (μετ' ἐμφάσεως) φίλη.

ΛΙΑ

Λυποῦμαι ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ καὶ ὁ Γεώργιος, διότι πολὺ θὰ νύχαριστεῖτο νὰ παραστῇ εἰς ἀληθῆ μεταμόρφωσιν τοῦ καλοῦ τοῦ φίλου, ὁ ὁποῖος βεβαίως ὅχι πρῶτην φορὰν καὶ χάριν ἐμοῦ προκαλεῖ τοιαύτας ἐκπλήξεις!...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ω! δὲν βιάζομαι, ὁ Ροδεάνος εἶναι ὁ προσφιλέστερος φίλος μου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὅχι μόνον αἱ παιδικαὶ ἀναμνήσεις καὶ...

ΛΙΑ (διακόπτουσα)

Καὶ;...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Καὶ αἱ τῆς νεότητος με συνδέουσιν, ἀλλὰ καὶ βαθεῖα καὶ ἀνεξάλειπτος εὐγνωμοσύνη!

ΛΙΑ (ἐκπεπληγμένη)

Πῶς; ὀφείλετε εἰς τὸν Γεώργιον εὐγνωμοσύνην! Δὲν τὸ ἐγνώριζον αὐτό. Ἰδοὺ ἀκόμη μία ἀρετή. Ἐχέμυθος ὅταν πρό-

κταί περὶ τῶν εὐγενεστάτων αἰσθημάτων, ἂν καὶ δὲν εἶσθε πάντοτε τοιοῦτος προκειμένου περὶ τῶν ἱπποτικῶν σας περιπετειῶν!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Κυρία!

ΛΙΑ

Τελειότης σχεδὸν σπανία τῶν σήμερον... αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐμβάλλῃ εἰς σκέψεις, οὔτε νὰ σὰς κάμνῃ νὰ λαμβάνετε μελαγχολικὸν ὕψος, διότι ἐξ ὧν μοῦ εἶπατε ἐγὼ πιστεύω μόνον ὅσα πρέπει νὰ πιστεύω!...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ (λαμβάνων τὴν χεῖρά της).

Κυρία μου, δύνασθε νὰ πιστεύσητε ὅ,τι ἐννοεῖτε καὶ δὲν ἀπελπίζομαι ὅτι θὰ αἰσθανθῆτε πόσῃ ἀλήθειαν καὶ εὐκρίνειαν ἐνέχουσιν οἱ λόγοί μου. Καὶ με ὅλους τοὺς σαρκασμούς τοὺς ὁποῖους μεταχειρίζεσθε ἐναντίον μου δὲν θὰ μεταβάλῃτε ποτὲ τὴν περὶ ὑμῶν γνώμην μου. Ἔχετε χαρακτῆρα, μάλιστα χαρακτῆρα, κυρία μου! Μόνον ὁποῖος σὰς γνωρίζει ἢ μπορεῖ νὰ σὰς ἐκτιμῇ καὶ μόνον ὁποῖος σὰς ἀγαπᾷ δύναται νὰ ὑποταχθῇ εἰς σὰς (τῆς φιλεῖ τὴν χεῖρα).

ΛΙΑ (σοβαρὰ, ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της)

Καὶ αὐτὸς εἶσθε σεῖς μόνος!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Δὲν λέγω τοῦτο. Πολὺ πιθανὸν καὶ ὁ Ροδεάνος νὰ τὸ ἀνεκάλυψε, οὐχ ἥττον δὲν φαίνεται οὔτε νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψὴν τὸ πρᾶγμα οὔτε τοῦλάχιστον νὰ τὸ ἐκτιμᾷ ὥπως πρέπει, καὶ... ἐὰν ἠθέλατε... (Ἡ Λία τὸν παρατηρεῖ ἐπὶ μακρόν) πολὺ εὐκόλως θὰ κατωρθώνατε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

ΛΙΑ

Εἶσθε ἀδρόφρων, κύριε Ζορνέσκο, οὐχ ἥττον ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ἡ φιλοσοφία σας δὲν εἶναι πολὺ διορατικὴ. Ὅσα βλέπετε ἐδῶ σὰς τὸ ἀποδεικνύουν. Ὁ ἀποψινὸς χορὸς εἶναι ἔργον ἰδικόν μου, εἶναι τὸ θέλημά μου. Ὁ Γεώργιος ἐπεθύμει τοῦλάχιστον κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος νὰ μὴ ἀνοίξωμεν τὴν οἰκίαν μας εἰς τὸν κόσμον. Εἶσθε φίλος μας καὶ δύναμαι νὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα. Γνωρίζετε πόσον μοῦ ἀρέσει ὁ κόσμος. Εἴτε ἡ ἀνατροπὴ εἴτε ἡ φύσις μ' ἐπλάσαν τοιαύτην. Εἶμαι ζωηρὰ, μοῦ ἀρέσει ὁ χορὸς, ἡ μουσικὴ, ὁ θόρυβος καὶ τὸ πολὺ φῶς, καὶ δὲν ἐννοῶ παντάπασιν, ἐπειδὴ ὑπανδρεύθην νὰ γίνω σοβαρὰ δέσποινα καὶ νὰ κλεισθῶ εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους διὰ νὰ λάβω ὕψος προσπεποιημένης σοβαρότητος ὅπως ἀντιθέτω πρὸς τὴν χαρακτῆρά μου καὶ νὰ κύψω ὑποκριτικῶς τὸν αὐχένα — καθὼς κάμνουν αἱ πλεῖστοι τῶν γυναικῶν — εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις αἱ ὁποῖαι με στενοχωροῦν ἢ εἰς ματαιότητας αἱ ὁποῖαι με κάμνουν νὰ ἀγανακτῶ!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Σὰς ἐννοῶ κάλλιστα!

ΛΙΑ

Εἶμαι εὐκρινής. Μοὶ ἀρέσκει νὰ λέγω ὅ,τι αἰσθάνομαι καὶ νὰ κάμνω ὅ,τι πρέπει. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι οὔτε σελὴς πρόχειρος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἕκαστος νὰ δύναται νὰ γράφῃ τὰς ταραχὰς τῆς καρδίας του, οὔτε ἀρμονικὸν ἀγγεῖον ἡχοῦν μοιραίως εἰς πᾶσαν ἐπαφὴν!

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Τί ζωηρότης! τί φαντασία! τί ὀφθαλμοί! καὶ τί ὠραία εἶσθε ὅταν δίδετε ὅ,τι ποτὲ δὲν θὰ λάβετε ἀπὸ ἄλλους, δηλαδὴ συμβουλὰς, ἂν ὅχι μαθήματα! Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ εἰπῶ ὅτι ἔχετε χαρακτῆρα! Πιστεύω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ με ἐμποδίσῃ νὰ χαρῶ ὅτι μοὶ ἐπετρέψατε νὰ χορεύσωμεν ὁμοῦ ὡς καλοὶ φίλοι τοὺς τρεῖς χορούς!

ΛΙΑ (παρατηροῦσα τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας ὥρολόγιον)

Βεβαίως, προσέξτε μόνον μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρίαν. Παρατηρήσατε!...

ΖΟΡΝΕΣΚΟΣ

Ἐντὸς εἰκοσὶ λεπτῶν ἐπιτρέψω! (Φιλεῖ τὴν χεῖρά της Λίας, λαμβάνει τὸν πλόν του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ δεξιὰ). Χαιρετίσατε τὸν Γεώργιο ἐκ μέρους μου. Χαίρετε! (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΛΙΑ (σύνους, μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Ζορνέσκου)

Τολμηρός, ἀλλὰ... ἔχει καλὴν καρδίαν! Τοῦλάχιστον ἔτσι μοῦ φαίνεται ἐὰν τὸν κρίνω ἀπὸ ὅσα λέγει καὶ μάλιστα ὡς τὰ λέγει! (μικρὰ διακοπή, πλησιάζει εἰς τὸν καθρέπτην). Ἐκατονταφυλλὸν ἐγὼ! Ἡ παρομοίωσις εἶναι λεπτὴ, ἂν καὶ ἔχῃ ἴσως ὀσμὴν κολακείας ἂν ὅχι καὶ ἀκανθὰν εἰρωνείας! Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, εἶναι ἀρετὴ κολακευτικὴν ὅτι ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὴν ἐφεύρῃ δι' ἐμὲ καὶ νὰ μοὶ τὴν ὑποβάλῃ με τὸσον διακριτικὸν τρόπον... Τῶνόντι ἔχει πολλὰς ἀρετὰς ὁ Ζορνέσκο καὶ ὅσον περισσότερον τὸν γνωρίζω, τόσον τὸν εὐρίσκω καὶ πλεονεχύνω εὐχάριστον, εὐγενῆ, πλεόν... (προχωρεῖ πρὸς τὰ ἀριστερὰ) ἀλλὰ τί νὰ τοῦ ἔκαμεν ἄρα γε ὁ Γεώργιος διὰ νὰ τοῦ ὀφείλῃ τόσῃν εὐγνωμοσύνην; Καὶ ἔπειτα χορεύει 'ὅαν ἄγγελος!... Ὅταν ἦμην εἰς τὸ σχολεῖον ὠνευρομένην, ὦ! ὅχι μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ ὅλοι αἱ συμμαθήτριά μου, μικραὶ καὶ μεγάλαι, νέους κομψοὺς, διακεκριμένους, περιποιητικούς, παιδρούς καὶ μάλιστα χορεύοντας τὸ βάλς εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ποσάκις κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως δὲν περιετρέχομεν χορεύονσαι τὰς δειροδοτικὰς τοῦ κήπου, φανταζόμεναι ὅτι εἰμεθα εἰς χορὸν καὶ ὅτι μετὰ ἐξ ἡμῶν — κατὰ σειρὰν διὰ νὰ μὴ ζηλεύωμεν — ἦτο ὁ περιπόθητος ἐκεῖνος ὠραῖος νέος, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει τὸ ἰδανικὸν τῆς ζωῆς μας, τοῦ γά-

μου μας!... Τίποτε άλλο δὲν σκέπτονται τὰ κορίτσια ὅταν εἶναι μεταξύ των καὶ διὰ τίποτε άλλο δὲν ὁμιλοῦν πλέον εὐχαρίστως, παρὰ διὰ τὸν γάμον! Τὸ ἀγνωστον, τὸ μυστήριον διὰ τοῦ ὁποίου περιβάλλεται, τὰ αἰσθήματα τὰ εἰσέτι ἀκατάληπτα τὰ ὁποῖα διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν μας, μᾶς κατακυριεύουν, μᾶς ἐλκύουν, μᾶς συναρπάζουν! Καὶ ὅμως ποσάκις ἡ πραγματικότης εἶναι ὅλως διαφορετικὴ! Δι' ἐμὲ μάλιστα ἦτο ἀδικος! Ὁ Γεώργιος μόνον κομψὸς νέος, τέλειος χορευτὴς καὶ φιλόφρων δὲν εἶναι. Πάντοτε σκεπτικός, σοβαρὸς καὶ ἀφηρημένος, ὥστε πολλάκις φοβοῦμαι, μὴ λησμονήσῃ, ὅταν εὐρισκώμεθα μετ' ἄλλων, ὅτι εἴμεθα σύζυγοι! Δόγῳ χάριν δὲν θὰ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ παρατηρήσῃ ἀπόψε ὅτι θὰ χορεύσω πολὺ μὲ τὸ αὐτὸ πρόσωπον! "Α! εἶχε δίκαιον ὁ Ζορνέσκος λέγων ὅτι ἔχω χαρακτῆρα! Καὶ ἐπειδὴ πραγματικῶς ἔτσι εἶναι, πρέπει νὰ τροποποιήσῃ πολλά τὰ ὁποῖα δὲν συμβιβάζονται μὲ τὸν χαρακτῆρά μου! (Τὸ ὁρολόγιον σημαίνει τὴν δεκάτην). Δέκα! καὶ ὁ Γεώργιος δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἔτοιμος. Εἶναι πλέον βραδύς καὶ πλέον φιλάρεσκος ἀπὸ γυναῖκα ὁ πεπαιδευμένος μου! (παρατηροῦσα περὶ αὐτὴν μετ' ἀνοπομονήσεως) καὶ μὲ ἀφῆσε μόνον νὰ δέχωμαι τὸν κόσμον... ἀλλὰ ποῖον κόσμον! Ἔως τώρα δὲν βλέπω κανένα! Τί δυσάρεστος συνήθεια νὰ ἐρχονται τόσον ἀργά! (ἀκούεται μακρὸς ἦχος κώδωνος). "Α! ἐπὶ τέλους κάποιος ἐρχεται (διευθετεῖ τὴν ἐσθῆτά της καὶ λαμβάνει τὰ χειρόκτια της προχωροῦσα πρὸς τὰ δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΛΙΑ. ΡΟΒΕΑΝΟΣ

(ἔξερχόμενος ἀριστερόθεν ἐν ἐνδυμασίᾳ χοροῦ, κρατῶν πῖλόν του).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μήπως ἔστειλες πουθενὰ τὸν Συμεῶν; Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν εὕρω.

ΛΙΑ (ἐπανερχομένη)

Ἐπὶ τέλους! γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ! (τοῦ διευθετεῖ τὸν λευκὸν λαιμοδέτην). Καλὰ ποῦ ἐτελείωσες! Εἶχα ἀπελπισθῇ καὶ μάλιστα ὅταν ἤκουσα τὸν κώδωνα. Βεβαίως κάποιος ἦλθε. Σὺ δὲν ἤκουσες;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Οχι, διότι ἐγὼ ἐσήμανα διὰ τὸν ὑπνρέτην. Φαντάσου ὅτι δὲν εὐρίσκω τὰ χειρόκτια μου, καὶ χορὸς χωρὶς χειρόκτια... καὶ μάλιστα ὁ χορὸς σου!...

ΛΙΑ

Πῶς; σὺ ἐσήμανες; Λοιπὸν οὔτε εἰς τὰς δέκα κανεῖς; (πέριπατεῖ μετ' ἀνοπομονήσεως) Αὐτὸ εἶναι πᾶρα πολὺ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (παρατηρῶν αὐτὴν σοβαρῶς)

Δὲν εἶναι ἔτσι! Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγὼ ὅταν ἐνδυόμην. Καλὰ ποῦ ἔχει ὁ κόσμος περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ δὲν ἐρχεται πρὸ τῶν ἐνδεκα διὰ νὰ ἔχω ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῶ... διότι ἐσὺ φιλάττη, ἀπὸ τὴν ἀνοπομονήσεώς σου νὰ ἐγκαινιάσῃς τὸν χορὸν σου, ἐνεδύθης πρὸ δύο ὥρων...

ΛΙΑ

Καὶ ἔκαμα ἄσχημα ἴσως;...

ΡΟΒ ΑΝΟΣ

Ἐξ ἐναντίας. Ἐγὼ δὲν παραιοποῦμαι, λέγω μόνον ὅτι ὁ κόσμος ἐπρεπε νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι εἰς τὸν πρῶτον χορὸν τὸν ὁποῖον οἶδεις θὰ ἦσαι φυσικὰ πλέον ἀνυπόμονος καὶ ἐπομένως θὰ ἔκαμνε καλὰ ἂν ἦρχετο ἐνωρίτερα. Ἡ συνήθεια νὰ ἐρχονται ἀργά, εὐχάριστος διὰ τοὺς προσκεκλημένους, εἶναι πολλάκις βαδανιστήριον διὰ τοὺς οἰκοδεσπότας, καθὼς μὲ πείθει ἡ στιγμή αὕτη! (ἡ ΛΙΑ τὸν παρατηρεῖ ἐκαστικῶς) Μὴ σὲ μέλει, φιλάττη μου, καὶ θὰ τοὺς ἐκδικηθῶμεν καὶ ἡμεῖς. Ἀλλοτε δὲν θὰ ὑπάγωμεν καθόλου ἢ τοῦλάχιστον πολὺ ἀργὰ εἰς τοὺς χοροὺς των... διότι ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, δὲν πιστεύω νὰ λάβουν ἐνωρὶς εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάσουν καὶ πάλιν τὴν ὑπομονὴν μας... Καὶ αὐταὶ αἱ ἀνοησίαι ἔχουν τὰ ὄρια των!...

ΛΙΑ (ἔξαπτομένη ἐπὶ μᾶλλον ἐφ' ὅσον ὁμιλεῖ)

Τί ἀνοησίαι, τί ὄρια; Δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἰπῇς. Νομίζει ὅτι μόνος ὁ χορὸς αὐτὸς ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τὸν κόσμον! Φιλάττη Γεώργιε, ὅταν σὲ ἀκούω νὰ ὁμιλῇς τοιοῦτοτρόπως, ἐσέ, ἀνθρωπὸν τοῦ κόσμου, ὑποθέτω ὅτι θέλεις νὰ μὲ περιπαίξῃς!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐγὼ; Θεὸς φυλάξοι!

ΛΙΑ

Τί κακόν, τί ἀνοησία εἶναι τὸ νὰ εἴμεθα εὐθυμοί, νὰ διασκεδάζωμεν μὲ τὸν κόσμον, τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦμεν καὶ ἡμεῖς μέρος; Ἐγὼ νὰ χορεύω, ἐὰν θέλω, νὰ συναθροίζωμεν περὶ ἡμᾶς ὅλους ὅσοι εὐχαριστοῦνται νὰ εἶναι μαζί μας (θεραπευτικῶς). Αὐτὸ σὲ φέρει εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμᾷς, νὰ ἀγαπᾷς... ἴσως ἀκόμῃ περισσότερον... Ἐκείνην, ἡ ὁποία διὰ τῆς ζωηρότητός της, διὰ τῶν ἀναμφισβητήτων νικῶν τὰς ὁποίας ὀρέπει, τὰς ὁποίας καὶ σὺ ἐνίστε ἀναγνωρίζεις, διὰ τοῦ χαρακτῆρός της (πλησιάζει πρὸς τὸν Ροβέανον) τοῦ εὐαίσθητου, ἠπίου, φιλοστόργου καὶ καλοῦ, καλοῦ, καθὼς λέγεις σὺ... ἢ μᾶλλον μοῦ ἔλεγες πρὸ πολλοῦ... θὰ σὲ καθιστᾷ ἐτι μᾶλλον εὐτυχῇ, καὶ μᾶλλον ἰδικόν της, καὶ καλλίτερον καὶ ἀγαπητότερον... (λαμβάνει τὴν χεῖρά του). Δὲν εἶναι ἔτσι;...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (σοβαρῶς, ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπόν της)

"Ἐτσι εἶναι! Ἀλλὰ καλλίτερα θὰ εἶχα ἐὰν ἀνέπτυσσες τὴν λαμπρὰν σειρὰν αὐτὴν τῶν ἀρετῶν καὶ προτερημάτων εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἄλλων, καὶ αὐτὸ ἐνίστε μόνον, καὶ ὅχι ἐδῶ. Ἐρριψες, παρακαλῶ, ἐν βλέμμα γύρω σου; Ἐμὲ μὲ καταλαμβάνει οἶκτος, ὅταν βλέπω τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Ὅλα τὰ πράγματα ἐξετοπίσθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ εἶναι συσσωρευμένα ποῖος εἰς εὐρεῖαν ποῦ, τὰ δωμάτια κενὰ στολισμένα μὲ καθρέπτας καὶ ἀνημμένα κηρία, παντοῦ ψῦχος, δὲν ἔχεις οὔτε μίαν γωνίαν νὰ ἀναπαυθῇς... Ἡ ξεύρεις ὅτι μετὰ τὸν χορὸν θὰ ἀναγκασθῇς νὰ κοιμηθῇς εἰς τὸ διδάνι τοῦ λουτροῦ καὶ ἐγὼ εἰς κανένα καναπέ ἢ εἰς τὴν σοφίταν, ἢ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Οἱ ὑπηρεταὶ εἶναι ἀφανισμένοι ἀπὸ τὴν κοῦρασι, διότι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν ἀνε-

παύθησαν οὔτε στιγμή. Ἐσὺ εἶσαι νευρική καὶ ἀνυπόμονος καὶ ἐγὼ νομίζω πῶς εἶμαι εἰς κανένα ἀνεμόμυλον! Ὅτι ἔχομεν εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἄλλων, εἰς τὴν τύχην. Στενοχωροῦμεθα πανταχόθεν διὰ τὴν νῦν συνανθροίσωμεν. Ἐνα σωρὸ δῆθεν φίλων, οἱ ὁποῖοι θὰ διασκεδάσωσιν εἰς λογαριασμόν μας, καὶ θὰ χάσωμεν τὴν ἡσυχίαν μας, τὴν ἀνάπαυσίν μας, τὸν καιρὸν μας καὶ πολλὰ ἄλλα, διὰ ν' ἀκούσωμεν αὖριον, μεθαύριον πῶς οἱ μὲν μᾶς κατακρίνουν, οἱ δὲ μᾶς κακολογοῦν!... Ἐὰν σοῦ ἀρέσει νὰ διασκεδάῃς ὑπὸ τοιούτους ὄρους, σὲ συγκαίρω! Ἐχεις, φιλάττη μου, νεῦρα χαλύβδινα καὶ καρδιὰν εὐκαμπτον! "Α! δὲν λέγω νὰ ζῶμεν μεμονωμένοι καὶ νὰ διερχώμεθα τὸν βίον μας εἰς ἀδιάκοπον διάλογον, ὁ ὁποῖος, ὅσον γλυκὺς καὶ ἐνδιαφέρων καὶ ἂν ἦναι, θὰ καταλήξῃ εἰς μονόλογον ἐνοχλητικὸν ἢ προσπεποιημένον. Ὅχι! εἴμεθα νέοι, ζωηροί, καθὼς λέγεις, ζῶμεν μὲ ἀνθρώπους καὶ εἴμεθα ἰδικοὶ των, ὅπως καὶ αὐτοὶ εἶναι ἰδικοὶ μας... ἀλλὰ μὲ μέτρον, φιλάττη μου, μὲ μέτρον, διότι ἄλλως τρέχομεν πρὸς τὸ βάραθρον!...

ΛΙΑ (εὐθυμος)

Πάλιν ἤρχισες μὲ τὰς θεωρίας σου! Δὲν ἐξέλεξας ἀκριβῶς τὸν κατάλληλον καιρὸν, φιλάττη μου, διὰ τοιαύτας διδασχὰς καὶ δὲν θὰ μὲ πείσῃς δι' αὐτῶν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ κλείσω τὴν ζῶν μου καὶ τὴν νεότητά μου ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων διὰ νὰ γίνω οἰκοδέσποινα ἀξία ὡς παραδειγμα διὰ τοὺς μεταγενεστέρους, ἢ ὑποκείμενον πανηγυρικῶν ἢ ἐπιγραμματικῶν διὰ τοὺς συγχρόνους! Τὸ πρόσωπον αὐτὸ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ παίξω, εἶναι πολὺ βαρὺ διὰ τοὺς ὤμους μου καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ μεταβάλλω φύσιν!... Ἐὰν νομίζῃς ὅτι ἡ οἰκία αὕτη εἶναι πολὺ ἀκατάλληλος δι' ἐορτάς, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ κτίσωμεν ἄλλην εἰς τὴν ὁποίαν ἤμπορεῖς νὰ τακτοποιήσῃς τὰ πράγματα ὅπως θέλεις διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃς εἰς τὸ ἐξῆς ἐνοχλήσεις τὰς ὁποίας ἴσως θὰ σοῦ προξενοῦν αἱ δῆθεν ἀνοησίαι μου! (ἀκούεται κώδων ἐξωθεν).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐπὶ τέλους κάποιος ἐρχεται! Αὐτὸ ἴσως θὰ σὲ διασκεδάσῃ, καὶ θὰ σὲ ἡσυχάσῃ (ζητεῖ τὰ χειρόκτια του). Δὲν τὰ εὐρίσκω! ἤμπορῶ νὰ δεχθῶ καὶ χωρὶς χειρόκτια, τί λέγεις; (προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος). Ἐμπρός! ἡ Κυρία δέχεται, ἡ Κυρία πρέπει νὰ ἦναι εὐθυμος! Ἐλα εἰς τὴν αἴθουσαν (ἡ ΛΙΑ ἀκολουθεῖ βραδέως).

(Μεταφράσεις ἐκ τῆς Ρουμανικῆς).

Ν. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. Μ. ΜΗΤΣΑΚΗΝ

Ἐσοι ἀνέγνωσαν ἐν τῷ «Ἀττικῷ Μουσείῳ» (φυλλ. 18, 19-20) τὸ περὶ Νικόλα Σιγαλοῦ ἄρθρον, ἔτυχε δὲ ν' ἀναγνώσουν καὶ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον, δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀντελήφθῃσιν τῆς παρεξηγήσεως, ἐφ' ἧς ὁ κ. Μητσάκης ἐστήριξε κυ-